

JO WATSON

S láskou tě

An illustration on a dark blue background. On the left, a man with brown hair, wearing a light blue long-sleeved shirt and dark blue trousers, is leaning over a tall, thin table. He is holding a pen and writing in a small grey cup. On the right, a woman with long brown hair, wearing a red long-sleeved top and a dark blue skirt, is walking away from the man. She is wearing red high-heeled shoes and has her right hand on her head. The scene is decorated with various icons: a heart, a star, a triangle, and a circle.

nenávidím

*skvělá volba pro fanyanky
romantických komedií*

S LÁSKOU TĚ NENÁVIDÍM

Copyright © 2018 Jo Watson

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2020

Cover © Adéla Korbělářová, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-988-8 (pdf)

JO WATSON

S láskou tě

nenávidím

Tuhle knihu opravdu musím věnovat všem svým úžasným čtenářům z Wattpadu, kteří ji milovali od prvního dne a díky kterým byla tak neuvěřitelně oblíbená! A také všem lidem z vedlejší Wattpadu, kteří mě a moji kariéru tak hluboce podporovali, obzvlášť Caitlin a Alyshe! A také mému manželovi, protože je úžasný a některé části tohoto příběhu jsou o nás, ale neřeknu vám, které to jsou... přinejmenším ještě ne. Ach, a taky Depeche Mode. Protože to je jasné!

1

Špatný vkus na paruky

Neptejte se mě, jak se to celé sakra stalo...

Mohla bych to hodit na tu vodku.

Možná bych to mohla hodit na JJ a Bruce. Možná to byla ta blikající světla v nočním klubu a opakující se *duf duf* basů, které vyvolaly nějakou chemickou reakci v mém mozku, takže jsem se dočasně zbláznila.

Možná to byl můj outfit (POZNÁMKA: Nikdy nedovolte, aby vás na večer oblékla drag queen). Na sobě jsem měla modrou *věc* pošitou flitry, která se stěží dala popsat jako šaty, a tu slavnou „Marilyninu paruku“, kterou vytáhli jen kvůli mně, *Bůh ví proč?* Vypadala jsem jako poblázněná transvestitická prostitutka se špatným vkusem na paruky. Možná právě proto se to stalo.

Ale jak je to pravděpodobné?

Že najdete heterosexuálního chlapa v nočním klubu pro gaye? To musí být tak jedna ku milionu. A najít tak neskutečně sexy chlapa, který nějak ví, co piju nejradši, a ještě k tomu mi to celou noc kupuje. Který mě *tak* líbal na parketu a teď mě tiskl pod sebou na zadním sedadle svého auta.

Tohle jsem *nikdy* neudělala.

Někdo jiný byl napůl svlečený a potil se a sténal a chytal ho za potetovaná ramena. Někdo jiný olizoval brusinkovou vodu a pot z jeho hrudi a užíval si nejlepší sex svého života - *rozkošně hříšný sex* - s asi nejpříťažlivějším mužem, jaký se kdy narodil.

Díky němu jsem se cítila jako nejsmyslnější žena na světě a díky tomu, a také díky skutečnosti, že jsem neznala jeho jméno a už ho nikdy nevidím - *všechn ten tvrdý alkohol taky pomohl* -, vyletěly všechny moje zábrany zadním okénkem jeho auta. Děkala a říkala jsem věci, o kterých jsem si myslela, že jich nejsem schopná. S obličejem zabořeným do sedadla jsem mu říkala, jak to chci. A on mi to ochotně dal...

Spolu s několika variacemi požadované aktivity.

A když bylo po všem, ležel na mně, lapal po dechu a tělo mu pokrývaly nádherně se třpytící kapičky potu (Bože, i jeho pot byl sexy). S přehledem to byl ten nejžhavější zážitek celého mého života. Ale pak udělal něco velmi zvláštního, něco, co mě překulilo přes okraj. Zvedl hlavu a podíval se mi do očí tak intenzivně, že všechno kolem mě utichlo a rozmazalo se. Díval se na mě, jako by mě znal. Opravdu, *opravdu mě znal.*

Otevřela jsem ústa a téměř neslyšitelně jsem zašeptala: „Já tě znám?“

Usmál se na mě. Byl to rošťácký, šikmý, sexy úsměv. „Ještě ne.“ A pak mě políbil. Nikdy dřív mě tak nikdo nepolíbil. Byl to polibek, jaký si věnují dávno ztracení milenci.

Když ale několik vlezlých drag queen zaklepalo na okénko auta, hlasitě vzdychalo a jedna z nich komicky napodobila orální sex, málem jsem umřela. Rozrazilila jsem dveře a utíkala jsem pryč. Svého Boha sexu jsem nechala samotného bez trička a s kalhotami pořád kolem kotníků. Zatímco já, ta holka, která takové věci nikdy nedělá (*to zdůrazňuju*), jsem musela předvést trapný běh hanby přes nyní zaplněné

parkoviště. Když jsem utíkala, cítila jsem každé dramaticky pozvednuté obočí, které mě pozorovalo.

Než jsem se dostala daleko, zastavilo mě jednoznačně mužské vlčí zavytí. Bůh sexu očividně neměl ŽÁDNÉ zábrany.

Nyní se opíral o svoje auto a stále bez trička si zapínal kalhoty – *s velmi uznalým obecenstvem, mohla bych dodat*. Zapálil si cigaretu, pomalu potáhl a nechal kouř unikat z úst.

Byl jako reklama na nezájem, takovým tím „*je mi úplně u prdele, co si myslíte*“ způsobem. Jako reklama na všechno ohavné a chlípné, ale přímo hříšně sexy. *Kdo to sakra byl?*

Vážně jsem musela zmizet!

Vlezla jsem do svého auta, vyjela jsem z parkoviště a dovolila jsem si poslední pohled jeho směrem. Cigaretu mu svůdně visela z úst, vlhké vlasy mu padaly do obličeje, opíral se o kapotu takovým způsobem, že vypadal jako model z erotického billboardu na kalhoty Calvin Klein. Zatímco jsem ujížděla pryč, poslal mi pusou a zavolal za mnou.

„Jsem zamilovaný!“

2

Slyšela jsem, že ho vychovali vlci

V kocovinovém omámení a s bolavou hlavou jsem se přetočila, sklouzla a vypadla z postele. Měla jsem pocit, jako by mi někdo nasypal písek do očí a shodil mě ze strmého útesu. Vstala jsem, stáhla jsem si flitrové šaty, které mě teď dost svěděly, a k smrti jsem se vyděsila, když jsem si uvědomila, že na sobě nemám spodní prádlo. Víím, že jsem včera večer odešla z domu s kalhotkami. *Nebo ne?*

Už tak jsem nemohla stihnout dojet do práce včas – omylem jsem na mobilu příliš mnohokrát odložila budík –, ale v tomhle stavu jsem nemohla pospíchat do práce.

Popadla jsem pár vatových tamponů, namočila jsem je do odličovače a pokusila jsem se ze svého obličeje setřít tlusté vrstvy černých kouřových očních stínů. Rudou rtěnku jsem měla rozmazanou a jedna z falešných řas mi visela z oka jako suchý pavouk. Make-up se dal setřít, ale třpytky byly zarputilejší. „Rozjasňovač, zlato. Fantastický,“ řekl JJ, když mi na obličej vyprázdnil celou lahvičku. Třpytky mi držely na obličejí jako přilepené a pár se mi jich dokonce uhnízdilo ve vlasech. Paruka na tom byla ještě hůř. Sponky, které ji držely na místě, se tak ošklivě zkroutily, že vůbec nešla sundat – *nepochybně se to stalo, když jsem si otírala hlavu o zadní*

sedadlo auta úplně cizího muže. Když jsem o tom zase začala přemýšlet, okamžitě se mi zvedl žaludek. Krucinál, co mě to proboha popadlo!

V tuhle chvíli ale byla mojí hlavní prioritou paruka. Neměla jsem na výběr, musela jsem ji bolestně strhnout. Vyjekla jsem bolestí, když jsem si vyškubla chuchvalce hnědých vlasů, pak jsem proklela tu paruku a zahodila jsem ji na podlahu. Nemohla jsem uvěřit, že jsem si tu věc vážně vzala na sebe – vypadala jako mrtvě štěně maltézáka.

Vynechala jsem svoji obvyklou pěšinku a stáhla jsem si vlasy dozadu do culíku. Kontaktní čočky ven – poté, co jsem vynalezla pár nových jogínských pozic, abych je vypáčila ze suchých očí – a nasadit brýle. Černé kalhoty, bílá košile s límečkem a pár bot na středně vysokých podpatcích. Pak ještě poslední kontrola v zrcadle před vyběhnutím ven.

Když jsem si šla pro tašku s laptopem a hrst prášků proti bolesti, minula jsem pokoj JJ a Bruce, ale než jsem je mohla zlomyslně probudit zaklepáním na dveře, což měl být můj pokus o pasivně agresivní trest za jejich roli v tom, jak jsem po ránu vypadala, spatřila jsem vzkaz.

Sero,

ty jedna zlobivá, zlobivá holčičko! Prý jsi včera vyvolala slušné pozdvižení na parkovišti. Večeře dnes večer, chce-me všechny šťavnaté detaily.

XX
J & B

Když jsem šla ven k autu, povzdechla jsem si a zrudla jsem jako řepa při pomýšlení, že bych jim měla vyprávět, co se stalo.

Moje dvacet let stará toyota poslední dobou zlobila. Další věc na rostoucím nákupním seznamu, spolu s ponožkami

bez děr, botami na podpatku, kterým se neodlupuje podrážka, a teď i novými kalhotkami. Já jsem si ale právě teď - *nebo nikdy* - nemohla dovolit nové auto, ne, když jsem splácela půjčky a potají jsem posílala peníze domů své sestře Katie.

„*Prosím, nastartuj, prosím, nastartuj, prosím, nastartuj,*“ domlouvala jsem té rachotině.

Moje práce byla to nejdůležitější na světě. Bez ní bych nemohla pomáhat Katie a ona by byla vydaná na milost našemu tátovi. A to jsem nemohla dopustit. Prostě jsem si nemohla dovolit udělat nic, čím bych ji ohrozila, obzvlášť proto, že jsem byla jedna ze dvou stážistek, které spolu soupeřily o trvalé zaměstnání ve firmě. Pozdní příchod je asi těžko přesvědčí, že by mě měli přijmout.

A také jsem věděla, co znamenalo přijít pozdě. Nepochybně vejdu do totální apokalyptické krize, která jako by vypadla z knihy Zjevení. Práce v reklamní agentuře je skákáním z jednoho stavu nouze do dalšího. V sázce je hodně, jde o spoustu peněz, klienti i kreativci jsou nároční a termíny jsou těsnější než úzké džíny, které všichni nosí.

Moje auto po několika kouřových zabafáních nastartovalo a já jsem do vesmíru vyslala pár poděkování. Jakmile jsem ale vyjela od bytového komplexu a najela na dálnici, zaútočila na mě hustá johannesburská doprava, kterou ještě zhoršovaly minibus taxíky se svými „kreativními“ technikami řízení. V tu chvíli jeden stál jen pár centimetrů od mého nárazníku a na zadním okně měl nápis „Co se valí prostorem, to se valí prostorem“. Aspoň něco na tomhle ránu bylo mlhavě humorné. Nehybná doprava mi ale dávala příliš mnoho času na přemýšlení a vzpomínání...

Co se to sakra včera v noci stalo? Většinu večera jsem si pamatovala jen nejasně, ale každou chvíli mi myslí probleskla vzpomínka.

Vodka. Spousta vodky.

„*Je tady volno?*“ Ten nonšalantní návrh a ten chraplavý hlas...

Pomalů se o mě otíral na parketu Clubu Six, rukama mi přejížděl po stehnech. Plížily se příliš, příliš vysoko na to, aby to bylo slušné na veřejnosti. Nakonec byly jeho ruce až...

„*Jsi k sežráná,*“ zašeptal mi do ucha, ruce zvedl nahoru a chytil mi tvář do dlaní.

„*Hrozně moc tě chci, Sero.*“ Počkat, jak to, že znal moje jméno?

„*Potřebuju tě.*“ To byl ten okamžik, kdy jsem úplně roztála a rozhodla jsem se s ním jít ven...

Hledal svoje klíčky od auta...

Na něm...

Pod ním...

Zamlžená okénka...

„*Sakra, jsi úžasná.*“ Další slova, kvůli kterým jsem byla mimo, zatímco jsem se mu svíjela na klíně a úplně jsem se v tom okamžiku ztratila...

Jeho tetování... ty temné pronikavé oči...

„*Tohle bych mohl dělat donekonečna,*“ pošeptal mi svůdně do ucha.

„*Sero,*“ zasténal, když se zvedl nade mě a svou vahou mě přitiskl do sedadla.

Ach. Můj. Bože.

Vážně jsem skočila na všechny otřepané fráze na světě? Pravděpodobně to říkal všem holkám, se kterými si užil anonymní sex na zadním sedadle. Byla jsem vážně tak hloupá, nadřžená, šílená, opilá nebo to všechno dohromady, že jsem mu doopravdy zhltna ty playboyovské triky? *Měla bych se propadnout do země.* Mou jedinou útěchou bylo, že ho už nikdy neuvidím.

Po frustrující hodině v dopravní zácpě jsem konečně dorazila do práce, ale jediné volné místo jsem našla na opačném

konci kancelářského parkoviště, takže jsem musela utíkat s bušící hlavou a žaludkem jako na vodě.

Ale když jsem se konečně dostala dovnitř, doslova mě to šokovalo. Něco bylo *velmi* špatně.

Očekávala jsem, že vběhnu do obvyklého kancelářského chaosu: lidé křičící na sebe navzájem, do telefonu nebo na kávovar či kopírku. Dneska se ale dělo něco bizarního. Lidé posedávali a lenivě... *klábosili*?

Bylo to, jako by uprostřed noci někdo přišel a všem mým kolegům píchnul sedativa. Strčil někdo xanor do klimatizace? To bylo nepochybně jediné možné vysvětlení toho strašidelného ticha. Šourala jsem se ke svému stolu a cítila jsem se velmi nesvá – *není to ticho před bouří*?

Než jsem si stihla vytáhnout židli, vrhla se ke mně Becks a spiklenecky mi pošeptala do ucha.

„Už jsi to slyšela?“ zeptala se.

Napůl jsem se k ní otočila, ale ona rychle pokračovala dál, ještě než jsem stihla odpovědět.

„Najali nového kreativního ředitele. Údajně je sexy jako rocková hvězda. Blake nebo tak nějak, myslím –“

Při zvuku toho jména ji jedna ze začínajících reklamních textařek, která náhodou procházela kolem, rychle opravila: „Není to Blade? Slyšela jsem, že se jmenuje Blade.“

Pak se ke konverzaci přidala stejně senzacechtivá umělecká vedoucí: „Blaze? Není to Blaze? Nebo Slash?“ V podstatě pištěla.

Podívala jsem se z jednoho rozzářeného obličejce na druhý. Oči jim svítily jako prskavky a tváře měly růžové jako broskve.

„Slyšela jsem, že mu nabídli obrovské peníze, aby sem přišel,“ řekla Becks se vzrušením rozšířenýma očima. Rebecca, zkráceně Becks, nějak vždycky ví o všem, co se v kanceláři šustne. Myslím, že na to byla i hrdá. A byla i mojí největší konkurencí v boji o trvalé místo.

Ostatní kreativci společně souhlasně přikyvovali, prohlášovali, že pravděpodobně stojí za každý cent, možná dokonce i za víc. Dospěli k závěru, že *ano*, určitě stál za víc. Potom odešli – nepochybně aby šířili další legendy o tomhle kreativním polobohovi.

V reklamní agentuře je kreativita králem. Je to hlavní měna a svatý grál. Takže když se objeví jeden z těch takzvaných kreativních géniů, všichni jsou z toho jako pomatení. Možná to je skutečná rocková hvězda, protože všichni tady v JTS jsou z něj mimo. Já jsem měla příliš velkou kocovinu na to, abych měla být jen vlašný zájem, ale zbytek kanceláře bzučel jako šum v televizi.

„Slyšela jsem, že prý vůbec nespí... nikdy,“ řekla zasněně podivně bledá upíří dívka ze sekce layoutu.

„Přivede hodně nových zákazníků... ani nemluvě o oceněních,“ řekli dva vedoucí manažeři procházející kolem.

„Já jsem slyšel, že přefiknul všechny baby ve své předešlé práci,“ řekli dva chlapi z IT, než si mužně bouchli pěstí.

Povzdechla jsem si a začala jsem protáčet oči, ale příliš to bolelo. A tak jsem si otevřela e-mail a tam to bylo: „Schůzka v jídelně, kde přivítáme nového CD (*kreativního ředitele*).“ Schůzka měla být za deset minut. Tak jsem si položila hlavu na stůl a čekala jsem, až zaberou léky proti bolesti.

Nejspíš jsem usnula, protože jsem si myslela, že někdo řekl: „*Slyšela jsem, že ho vychovali vlci.*“ Otevřela jsem oči a rozhlédla jsem se, ale nikdo tam nebyl. Podívala jsem se na hodinky – *sakra!*

Vyskočila jsem a běžela jsem do jídelny tak rychle, jak jsem jen mohla, aniž bych klopýtla a přistála na obličejí. Když jsem tam konečně doběhla, všichni už byli uvnitř a stáli kolem postavy v černém. Ze svého místa jsem ho viděla jen zezadu. Pátrala jsem očima po Becks a konečně jsem ji uviděla, jak stojí v první řadě ve skupince s dalšími oslněnými ženami.

Opatrně jsem se protlačila dopředu, snažila jsem se být nenápadná, ale když jsem tam došla, on se otočil a já jsem náhle nemohla dýchat...

3

Velký náklad

Bouře udeřila a byl to zatracený hurikán.

Byl od hlavy až k patě v černém - v uniformě kreativního ředitele - ale jinak na něm nebylo nic typického. I v budově nosil tmavé sluneční brýle a za uchem měl zastrčenou cigaretu. Vlasy měl střižené zvláště nerovnoměrně, vypadaly vlhké a měl je sčesané dozadu. Měl vousy, samozřejmě - v tomhle světě je to v podstatě bezpodmínečně nutné - ale nebyl to jeden z těch obrovských hipsterských plnovousů, se kterými vypadali obyčejní muži jako dřevorubci se sekerou. Vousy měl krátké, pečlivě upravené a zatraceně sexy.

I za normálních okolností by to byl zajímavý pohled, ale vzhledem k tomu, že jen před několika hodinami mě přehnul přes sedadlo ve svém autě, to byl opravdu, *opravdu* velmi zajímavý pohled.

Nosil kompletní oblek, kalhoty, sako, vestu, kravatu - úplně všechno. Dokonce mu z kapsy v saku vykukoval černý kousek látky. *Kdo se takhle obléká? Myslí si, že je Don Draper z Šílenců z Manhattanu?*

Vypadal skoro jako gentleman - skoro. Ale to tetování, které mu vykukovalo zpod manžety a pokračovalo přes celý hřbet ruky, a to druhé, které se táhlo od límečku přes krk až

za ucho, rozhodně gentlemanské nebylo. Tyčil se tam jako temný a záhadný tvor. Naštěstí mě stále ještě nezahlédnul.

„Proboha, je *taaaak* zatraceně divnej,“ řekla upíří holka a podrbala se na krku. Chtěla, aby ji kouzl? Musíte pochopit, že v tomhle světě je „divnej“ kompliment.

A pak se podíval přímo na mě a já jsem málem omdlela. Prudce jsem se nadechla, tak prudce, že jsem se začala dusit kapičkou slin. Zatímco mě Becks bouchala do zad, jeho oči se na mně na chvíli zastavily a pak se přesunuly dál. Nedal na sobě nijak znát, že by mě poznal. V tu chvíli mě přemohly dvě velmi silné emoce. Zprvé úleva. Spaní se svým novým šéfem nevypadá na resumé zrovna nejlíp, nehledě na to, jak trapné je to pak v kanceláři. A zadruhé... jsem byla nasraná – „*Tolik tě chci, Sero. Potřebuju tě, musíš být moje, jsi tak sexy.*“ *A teď mě nepoznal?*

To je zmrď! Se zbytečnými slunečními brýlemi, svojí ach-jak-drsnou cigaretou a směšným černým skoro-smokingem.

Nenáviděla jsem ho.

Ten den to v práci šlo bolestně pomalu. Zdálo se, že kvůli Benovu příchodu – jmenoval se Ben, úplně obyčejný Ben, žádná exotická jména jako dříve zmíněný Blaze, Blade, Slade nebo Xenon... Ben – všichni zapomněli, co vlastně mají dělat... a navíc ztratili hlavu. Lidé postávali kolem a dychtivě očekávali, až zavolá jejich jméno. Ben řekl, že si rád „vyhrnuje rukávy“. Z té fráze jsem se současně ušklíbla odporem a roztrásla se vzrušením. Vysvětlil, že si promluví se všemi členy svého týmu „mezi čtyřma očima“ – další fráze, při které se mi vybavilo funění a přirážení na zadním sedadle.

Ben to ráno použil několik frází, ze kterých se mi kroutily kalhotky – jak JJ tak rád říkal. Nemohla jsem se rozhodnout,

jestli je to přirozený úchyl, který rozhazuje sexuální narážky jako krutony do salátu, nebo jestli jsem jen přehnaně citlivá.

„Dneska pro vás mám velký náklad,“ řekl, než zdůraznil, že chce mít „všechno pod palcem“. Kvůli všem těm narážkám se mi tělem rozlévaly podivné pocity, ale málem jsem se složila, když řekl, že „si opravdu chce umazat ruce a nebude řídit ze zadního sedadla“. Pouhá zmínka jeho zadního sedadla mě málem poslala do kómatu.

Ale nejhorší bylo, že můj stůl stál přímo naproti jeho prosklené kanceláři, takže jsem měla výhled z první řady a – *proboha, byl tak sexy...*

Volal si lidi na rozhovory mezi čtyřma očima, což způsobilo dočasnou zácpu na toaletách, jak si ženy natíraly čerstvé vrstvy lesku na rty a upravovaly si vlasy a oblečení.

Ben se však tvářil úplně klidně a chladně, když seděl u svého stolu, a vypadal ďábelsky. Vypadal jako ten druh muže, před kterým vás vaše matka vždy varovala. Vlastně je to takový typ chlapa, který by měl kolem krku nosit zářivě rudé blikající výstražné znamení. Bylo omamné, jak se nedbale, téměř znuděně, opíral o židli a prohrabával si rukama vlasy a – *panebože* – okusoval konec tužky. A nejen pro mě. Každá žena, která vyšla z jeho kanceláře, vypadala, jako by zrovna zažila nejlepší sex v životě. Všechny měly takový roztržitý, omámený pohled. A někteří muži taky. Bůhví, co jim tam říkal.

Den pokračoval a já jsem se zoufale snažila zůstat klidná, ale bylo to čím dál těžší, jak stále víc kolegů vycházelo ven s lechtivými historkami o něm – upíří dívka byla obzvlášť výmluvná. Několikrát pohlédl mým směrem, když volal jména lidí, kteří seděli poblíž, ale stále nedával najevo, že by mě poznal.

Mučivé hodiny se táhly, dokud den téměř neskončil, a moje jméno stále ještě nezavolal. V pět hodin jsem vstala

a začala jsem si balit, byla jsem nadšená, že mě přehlédnul,
ale pak - „Sera De La Hayeová?“

4

Tenhle úsměv by mohl být zdraví škodlivý

Zvuk mého jména stékajícího z jeho rtů v mém nitru vyvolal zvláštní reakci. Ztuhla jsem v polovině pohybu jako herec pantomimy. Pak jsem se zase posadila, upřela pohled na obrazovku počítače a zírala jsem přímo dopředu. Ani jsem nemrkla.

„Sera. Sera De La Hayeová?“

Nepohnula jsem se. Koutkem oka jsem viděla jeho černou postavu, jak ke mně kráčí, a do několika vteřin stál nade mnou.

„Sero?“

Věděla jsem, že už nemůžu předstírat, že ho neslyším, tak jsem nonšalantně zvedla ruku. „Dejte mi jen okamžik, prosím, právě dělám něco velmi důležitého.“ Jakmile jsem to vyřkla, představila jsem si, že mě na místě vyhodí. Nejenže jsem s ním spala, *se svým novým šéfem*, ale navíc jsem ho teď odbyla rukou – *jaká pohroma*. Předstírala jsem, že čtu ještě pár slov na obrazovce, několikrát jsem zbytečně přikývla, něco si zamumlala a ještě jsem si pro efekt něco zapsala na kus papíru.

„Hotovo,“ řekla jsem. Pak jsem se postavila a totálně špatně odhadla, jak je blízko, a narazila jsem do něj. Rychle jsem

ustoupila, ale už bylo příliš pozdě. Už jsem to nemohla odčinit. A PÁNI, jak jsem se předvedla! Kvůli jeho náhlé blízkosti a letmému dotyku se v mém těle spustila bezděčná reakce a já jsem zjistila, že si představuju, jak mě ohýbá přes stůl a ukazuje mi, kdo je tady šéf. Cítila jsem, jak mi na čele prýští pot a zoufale jsem se snažila odtáhnout oči od jeho úst – *přestaň mu zírat na pusu. Přestaň mu zírat na pusu.*

Na straně jeho obličej je jsem viděla pár zatoulaných třpytek, zachytily se mu i ve vousích. Předpokládám, že jsem si označkovala své území. Ben sledoval moje oči a pak se jeho rty – *na které jsem pořád zírala* – zvedly v maličkém, tenkém úsměvu.

„Lepší věci na práci než seznámit se s novým šéfem?“ zeptal se.

Srdce mi vystoupalo až do krku a uvízlo tam. „Ne... ne,“ řekla jsem. Zněla jsem zpanikařeně a pokusila jsem se trochu zkrotit. „Bylo to jen něco velmi důležitého od klienta. Musela jsem se na to podívat. Velmi důležitého a vlastně to vyžadovalo mou okamžitou a nerozptylovanou pozornost.“

„Důležitého?“ zněl pobaveně.

„Ano! Tak velmi, velmi...“ odmlčela jsem se. Přemýšlela jsem, kolikrát můžu vyřknout slovo „důležité“ v jediné větě, aniž by se to považovalo za přehnané. Jeho oči se stočily k mým rtům, jako by čekal, až to řeknu znovu. „Ale samozřejmě, má schůzka s vámi je mnohem důležitější než ta záležitost s klientem, může to počkat a já –“

Zvedl ruku, aby zastavil moje blábolení, za což jsem byla vděčná, ale v tu chvíli jsem dokázala myslet jen na to, že jsem ty prsty předchozí noc cucala. Nikdy dřív jsem prsty necucala, ale on na mě očividně použil nějakou černou magii a probudil ve mně vnitřní spící pornohvězdu. Vytrhla jsem se z toho a přiměla se vzhlednout k jeho očím, a když jsem to udělala, jeho úsměv se rozšířil.

„Oceňuji vaši horlivost,“ řekl uvolněně, jako by mluvil s kterýmkoli jiným zaměstnancem. „Je dobré vědět, že mí zaměstnanci jsou tak pracovití.“ Stále se zdálo, že mě nepoznal, a jedna moje část ho pořád chtěla zfackovat.

„Můžeme?“ zeptal se a ukázal paží do své kanceláře.

Když jsem vkročila do jeho kanceláře, okamžitě jsem ve vzduchu ucítila vůni – nějaké mýdlo, koření a santalové dřevo, stejně jako předchozí noc – *bez vodky a potu, samozřejmě*.

Ben za mnou zavřel dveře a přešel ke svému stolu. „Takže... Sera?“ začal, když se opřel na židli a podíval se mi přímo do očí.

Cítila jsem elektrickou ránu, která přeskočila přes stůl a probudila všechny moje smysly. Narovnála jsem se a instinktivně jsem před svým tělem překřížila paže. „Bene. Šéfe. Chci říct, hmm... mmm...“ zakoktala jsem. Neměla jsem ani tušení, jaké má příjmení!

„White.“

„Promiňte, jaký vajt?“

„Moje příjmení.“

„Aha.“ Cítila jsem, jak se mi z rozpaků na tvářích rozlévá žhavý ruměnc. „Samozřejmě. To jsem věděla. Ben White.“

Zvědavě se na mě usmál a já jsem viděla, že ví, že jsem neměla ani tušení, jak se jmenuje. A ani bych ho nikdy neuhodla. White se mi k němu vůbec nehodilo. Příjmení White vzbuzovalo představu cukru, koření a roztomilých sněhobílých kočiček. A on nebyl ani jedno z toho. Ben *Black* by asi bylo vhodnější.

„Takže... Sera De la Hayeová,“ řekl a přerušil proud mých myšlenek.

„Jo. To jsem já.“ Snažila jsem se znít vesele.

„To je velmi zajímavé příjmení. Velmi...“ odmlčel se, prohlížel si mě od hlavy až k patě a pak se usmál. „Exotické.“

Při zvuku toho slova jsem nasucho polkla. Proč musel všechno říkat, jako by se mnou zrovna souložil?

Jeho úsměv se rozšířil. Ten žhavý, sexy ďábelský úsměv – jeho úsměv by mělo doprovázet povinné varování.

VAROVÁNÍ: Ženy by měly vědět, že tento úsměv může škodit jejich zdraví. Mezi vedlejší účinky patří zrychlený tep, bušení srdce, zpocené dlaně a vážné případy sexuálního vzrušení, které končí neplánovaným zatraceně žhavým sexem na zadním sedadle vozidla.

„Vidím, že jste moje stážistka na oddělení služeb pro zákazníky,“ kousl do konce svojí propisky. Už to tady bylo zase. Proč všechny jeho fráze vypadaly, jako by byly plné sexuálních náznaek? Náhoda? To těžko. Očividně je to nějaký druh moderního laciného Casanovy, který se záměrně snaží uchvátit ženy – a funguje to. Pevně jsem si překřížila nohy... pro jistotu.

„Mmmm, ano,“ podařilo se mi vyřknout s mírným pokývnutím, snažila jsem se vypadat co nejprofesionálněji.

„A máte pocit, že to máte pod palcem?“

„Že to mám pod palcem?“ Moje tělo ztuhlo, když mou mysl náhle zaplavily představy, jak mu palcem přejíždím po hrudi.

„Zvládáte svoji práci?“

„Hahaha.“ Trochu jsem se zasmála. „Ano. Rozhodně. Samozřejmě, vždycky mám všechno pod palcem.“ Blýskla jsem úsměvem, který se vytratil hned, jak jsem ta slova uslyšela vycházet ze svých úst.

„To rád slyším.“ Benovy oči potemněly a zdálo se, že po mně klouže pohledem. Nebo jsem si to jen představovala?

Najednou se podíval jinam a odkašlal si. „No, při následujících několika kampaních budeme velmi úzce spolupracovat.“

„Mmmm, moc se na to těším,“ zalhala jsem. Byla jsem vyděšená.

„Od svých zaměstnanců toho požaduju hodně, víte?“ předklonil se a tvářil se vážně. „Ale tuším, že někdo, kdo je v práci

tak horlivý jako vy, nebude mít problém se vybičovat a pracovat pod někým, jako jsem já.“

Polkla jsem. Předchozí představy mě nahoře právě přešly v rozpálené představy Bena nahoře. Přikývla jsem a něco zamumlala, pocity, které mnou cloumaly, mě rychle proměňovaly v blábolící husu. Bezútešně jsem to vorala, ale i tak jsem pokračovala dál. „Ráda budu pod vámi, ačkoli... *ne*, chci říct pracovat pod šéfem, jako jste vy, chci říct, hmm...“ Odmlčela jsem se. Byla jsem si jistá, že jestli ještě jednou otevřu pusu, tak se nebudu muset jenom kousnout do jazyka, ale rovnou si ho ukousnu celý.

Ben se na mě usmál a otevřel složku: „Takže vidím, že tady pracujete teprve šest měsíců. Čerstvá absolventka, užíváte si dlouhé procházky při západu slunce na pláži, badminton, štěňata... hmmm... Elton John?“ řekl.

„Cože? Promiňte. Co to ksakru je?“

„Z personálního poslali složky o všech členech týmu.“ Zase měl na tváři ten chlípný úsměv.

„To tam není... tohle se mi nelíbí... proč by se ve složce psalo něco takového?“ Nyní jsem byla naprosto zmatená a vystrašená.

Zachechtal se. „Jenom žertuju, Sero De La Hayeová.“

„Aha.“ Přiměla jsem se nervózně zasmát. „Samozřejmě.“

Zavřel složku a naklonil se blíž, opřel si lokty o stůl a podíval se mi do očí. „Dobře, Sero...“ *Pořád říkal moje jméno. Nikdo ho nikdy nevyslovoval tak smyslně.* „Těším se na vzájemnou spolupráci... Sero.“

Zadusila jsem zalapání po dechu, když moje jméno ještě jednou sklouzlo z jeho rtů. „Dě... děkuju vám. Já taky. Všichni se velmi, velmi těší...“

„No,“ jeho hlas byl najednou chraplavý, stejně jako předchozí den v baru. „Ani vám nedovedu vypovědět, jak jsem nadšený, že tu jsem.“

To byl konec!

Jeho hlas spolu s těma rozpálenýma očima, jeho úsměvem a vůní, s tím smyslným kouzlem, které mu prýštilo ze všech potetovaných pórů, mě doháněl k šílenství. Potřebovala jsem od něj být co nejdál – *okamžitě*. Vstala jsem a v rozpacích jsem ustoupila od stolu. „Já... já už musím jet domů, takže bych měla... hned odjet a... protože je konec dne a to se na konci dne dělá... odjedete.“ Ta nesmyslná slova ze mě proudila jako rozsypané korálky.

„Jistě, nechci vás tu zdržovat, protože na konci dne přece odcházíme domů.“ Nyní se široce usmíval.

Utahoval si ze mě. „Dobře. Díky,“ řekla jsem rázně a zamířila jsem ven ze dveří... ale pak mě zastavil.

„Aha, Sero, myslím, že jste něco zapomněla.“

Otočila jsem se a tehdy jsem je uviděla. Trvalo mi pár vteřin, než mi to docvaklo, protože tam byly tak nepatřičné. Bylo to, jako vidět ledního medvěda, jak se ležerně prochází po poušti. Ale nakonec jsem přijala, že to skutečně vidím, a můj mozek se roztrhl na milion kousků. *Protože tam byly*. Vykuchovaly z obálky, kterou mi přistrkoval přes stůl.

Růžové.

Krajkové.

Kalhotky.

Moje kalhotky.

5

Pózovat na fotky do Playboye

Zalapala jsem po dechu a pak jsem se v totálním zdrcujícím šoku pleskla rukama přes pusy. Pevně jsem zavřela oči a doufala jsem, že až je zase otevřu, moje spodní prádlo nebude ležet na stole mého šéfa.

Zaslechla jsem tiché zachechtání a zase jsem oči otevřela. Teď se tvářil jako předchozí noc na zadním sedadle. Jeho oči předváděly ten intenzivní pohled, pod kterým jste se cítili úplně nazí. Rty měl pootevřené a rukou si prohraboval vlasy, jako by pózoval na fotky do *Playgirl*...

Pak se ze mě začala valit slova...

„Já... já... to můžu vysvětlit. Chci říct... já... já jsem to nikdy dřív neudělala... vážně. Vůbec jsem to nebyla já... *no, byla jsem to já*, ale takhle se nechovám. Někdo jiný mě obléknul, ani se takhle neoblékám, takže mě z toho nemůžeš vinit... přinejmenším ne moje *skutečný* já. Do prdele. Nevěděla jsem, kdo seš. Přísahám, že jsem neměla ani tušení, že seš můj nově šéf. Nejsem ten typ holky, který spí se svým šéfem, aby se dostala nahoru nebo tak, jestli si tohle myslíš. Kdybych to věděla, tak bych to nikdy neudělala. Ne že bych to *někdy* dělala! Nikdy. Prosím, neříkej to nikomu. Prosím, neříkej to...“
Pak jsem se zarazila a vyčítavě jsem na něj ukázala prstem.

„Hele, svým způsobem to stejně byla tvoje chyba. Celou noc jsi mě opíjel koktejly s vodkou a –“

Zastavil mě smíchem. „No, doufám, že tě k tomu nepřiměly jenom ty koktejly. Nechtěl bych, aby to tak bylo i příště.“

„Cože!“ napůl jsem vykřikla. „Příště? Vážně?“ Nemohla jsem uvěřit, jak je ten chlap drzý, a okamžitě mě to rozčlivilo. „Zaprvý –“ Teď už jsem se vztekala. „Zaprvý, pane Úchyle, žádný příště nebude a zadruhý, tohle je sexuální obtěžování. Mohla bych tě za to nahlásit, rozumíš? Sexuální obtěžování na pracovišti je dost vážnej zločin. A nemysli si, že to ne... Je-žíši.“ Zase jsem si pleskla rukama přes pusy a skousla jsem si ret. „Vyhrožuju svému šéfovi. Nejdřív se s ním vyspím a pak mu vyhrožuju...“ Zase jsem se posadila na židli. Musela jsem. Měla jsem pocit, že se mi podlomí kolena. Zhroutila jsem se a chytila jsem si hlavu do dlaní.

„Je to v pohodě. Můžeš mě vyhodit, jestli chceš. Nevadí mi to. Je to dobrý...“ Položila jsem ruku na obálku a pomalu jsem ji přitáhla k sobě, pak jsem si ji rychle strčila do kapsy saka. Chtěla jsem, aby mě spolkla podlaha a už mě nikdy nevyplivla. Pořád jsem měla skloněnou hlavu, když jsem uslyšela, jak se zase směje. „Fajn, fajn,“ řekla jsem. „Tak se mi ještě vysměj. Co na tom sejde. Ha, ha, ha.“

Přestal se smát. „Nikdo nikoho vyhazovat nebude,“ řekl. Zněl klidně. Vzhlédla jsem k němu a povšimla jsem si, že se jeho vystupování změnilo v ryze profesionální. Tohle trochu zaplašilo mé obavy.

„Vážně?“ zeptala jsem se, abych se ujistila.

„Sero, nevyhodím tě.“

„Díky,“ řekla jsem tiše. „Jak jsi mě vůbec poznal?“

Naklonil se přes stůl, aby byl ke mně co nejbliž. „Takový obličej bych nikdy, nikdy nezapomněl.“

Otrásla jsem se. Přeběhl mi mráz po zádech a okamžitě mi naskákala husí kůže. Musela jsem odtamtud zmizet, než mě

nekontrolovatelná síla vrhne na jeho velkého, *ach-jak-velkého* a tvrdého a dokonale tvarovaného a... při té myšlence jsem vystřelila ze židle. Pak jsem se narovнала a pokusila jsem se vypadat co nejdůstojněji.

„No, moc ráda jsem vás poznala, Bene Blacku, a těším se na dobrý PROFESIONÁLNÍ pracovní vztah, ve kterém se z nás stanou skvělí KOLEGOVÉ a SPOLUPRACOVNÍCI.“ Zakřičela jsem ta slova.

„Ben White.“ Vstal a přišel kolem stolu ke mně. „White.“

„To sotva,“ zamumlala jsem.

„Můžu ti ukázat svůj průkaz totožnosti, kdybys chtěla.“ Dál se ke mně blížil.

„Ne, ne. To nebude nutné.“ Můj dech se zrychlil a ukročila jsem dozadu, když náhle natáhl ruku. S hrůzou jsem se na ni podívala, zatímco mi různé části mého těla, které s tou rukou přišly do kontaktu, začaly mravenčit... obzvláště moje prsa. Rychle jsem si přes ně založila ruce.

„Nemůžeme si alespoň podat ruku?“ zeptal se, přikročil ještě blíž a díval se na moje založené ruce.

„Jasně. Dobře.“ Zdráhavě jsem natáhla ruku a stiskla tu jeho, ale když jsem to udělala, stalo se něco neuvěřitelného - víte, jak média mají ty jasnovidecké záblesky a vize, když se dotknou něčeho důležitého? Náhrdelníku zesnulého člověka nebo hračky pohřešovaného dítěte? *No, bylo to něco takového.*

Mou myslí se prohnaly živé a zářivé vize nás dvou. Stahoval mi zuby kalhotky. Přejížděl mi jazykem po prsou. Strhával ze sebe košili a s manickou energií si rozepínal džíny. Co nejrychleji jsem stáhla ruku a podívala jsem se na něj. Zase měl v očích ten pohled, ten samý, který mu hrál na rtech těsně předtím, než mě v klubu poprvé políbil. Kousl se do rtu a předklonil se. Panebože, chce mě políbit? To nemůžu dopustit.

„Já... já... já už půjdu.“ Skočila jsem ke dveřím a otáčela jsem koulí, ale byly zamčené. Několikrát jsem s ní v hořečnaté panice zacloumala. *Zamkl mě ve svojí kanceláři!* Ten zvrácenej odpornej úchyl mě úmyslně zavolal jako poslední, aby se mnou byl v kanceláři sám, až všichni ostatní odejdou domů. Srdce mi prudce bušilo, jak mě přemohl primitivní instinkt útočit, nebo utéct.

„Pusť mě ven! Pusť mě ven, *hned teď!* V co jsi jako doufal? Že mě přefikneš na svém stole?! Pusť mě ven -“

Přerušil moje lamentování tím, že natáhl ruku a položil ji na moji. Otočil koulí opačným směrem a dveře se, k mé úlevě, překvapení a totálnímu ponížení, otevřely.

„Otáčela jsi ji špatným směrem.“

„Aha,“ hlesla jsem uboze. Rychle jsem se podívala na podlahu a při odchodu jsem neřekla ani slovo.

„Sero,“ řekl. Ani jsem nezvedla oči. „Prosím, zavři za sebou dveře,“ pokračoval. Přikývla jsem. „A Sero,“ dodal, když už byly dveře téměř zavřené. „*Teď vím, že jsem zamilovaný...*“

6

ICBIJCIFOTHGOTPWAHTBMNBWIAHSW!

Moje náctiletá sestra mi občas posílá zprávy, kterým sotva rozumím. Jadrné úderné vzkazy se spoustou CAPSLOCKu. Tohle mi připadalo jako jedna z chvil, která jich vyžaduje celou řadu.

„Teď vím, že jsem zamilovaný...“ WTFH! OMG! A B zatracený kurevský C! Vážně to řekl?

Ruce se mi nekontrolovatelně třásly, když jsem svírala volant. Silnice byla dlouhá a rovná, ale ploužila jsem se velmi pomalu. Chtěla jsem jen co nejrychleji vypadnout z kanceláře a ujet pryč.

Moje kancelář byla vždycky milým místem, kam jsem chodila ráda. Celé se to ale v průběhu několika málo hodin změnilo. A vážně jsem pochybovala, že mi ještě někdy bude připadat jako dřív. Skutečnost, že tam bude pracovat Ben, měla dalekosáhlé důsledky. Bylo jen otázkou času, než se to proslýchne a dozvedí se to všichni v kanceláři. Nepochybně mě označí za kancelářského šaška. A určitě bude jen otázkou času, než si na sloupku postele udělá zářezy za mnohé mé kolegyně. To pomyšlení mi bylo odporné.

Musela jsem si připomínat, abych dýchala. Stáhla jsem okénko - moje auto vynalezli dřív, než se objevily takové

luxusní věci, jako jsou elektrická okénka a posilovače řízení – a vystrčila jsem obličej do větru jako vzrušený pes. Potřebovala jsem vzduch. Vzduch je dobrý. Dýchej.

Ale hluboké nádechy mi moc nepomohly. Moje růžové kalhotky mi propalovaly díru do kapsy a jedna otázka mi vypalovala díru do mozku: Proč proboha nosil u sebe moje kalhotky, i kdyby v obálce? *Rajcuje ho kradení kalhotek?*

Tehdy jsem se podívala na svůj mobil. Od chvíle, kdy jsem se s ním vyspala, uplynulo jen třináct hodin a zdálo se, že za tu dobu se kolem mě zřítíl celý můj svět. Musela jsem jet domů, tam od něj přinejmenším budu mít pokoj.

Ťukala jsem do volantu a pustila jsem rádio v naději, že mě to rozptýlí. Moje auto vyrobili zhruba v době, kdy po Zemi kráčeli dinosauři, takže mělo jen kazetový přehrávač. Ale hudba mě moc nerozptýlila. Prostě jsem na to nemohla přestat myslet. K smrti mě děsilo, že budu muset každý den chodit do práce. Bylo to dost zlé, když jsem předchozí noc musela absolvovat úprk hanby přes parkoviště, a teď jsem měla pocit, že stejnou uličkou hanby budu muset procházet každé ráno, až budu cestou ke svému stolu míjet jeho kancelář a budu přemýšlet, jestli o tom v práci vědí úplně všichni.

Bylo mi zle. Potřebovala jsem čokoládu.

Zastavila jsem na první benzince s občůdkem a vyrabovala jsem nejbližší regál s čokoládou. Normálně by pro mě bylo těžké si vybrat, ale v takovou chvíli méně rozhodně nebylo více. Do košíku jsem si hodila pár druhů čokolády – hořkou, bílou, oříškovou, mátovou, M&M's, všechno možné.

V tu chvíli jsem se vůbec nestyděla – *hele, polovina gay klubu mě viděla polonahou a můj šéf chodil po městě s mými kalhotkami* – a začala jsem čokolády rozbalovat přímo na parkovišti. Strčila jsem si hrst M&M's do pusy a najednou jsem si vzpomněla, že potřebuju mléko, tak jsem se otočila zpět k obchodu, ale když jsem to udělala...

„Sero.“ *To byl on.*

Vyskočila jsem, jako bych viděla ducha.

„Co tady krucinál –“

Ale než jsem mohla dokončit větu, jeden z M&M's mi vlétl do špatné dírky a já se začala dusit. *Doopravdy dusit. Skutečně jsem lapala po dechu a modrala jsem, jak jsem se dusila.* Popadla jsem Bena za ramena a v totální panice jsem se mu snažila sdělit, jak je situace vážná. Nemohla jsem dýchat a na okamžik jsem si skutečně myslela, že umřu. Ale těsně předtím, než se mi z nedostatku kyslíku začalo zatmívat před očima, jsem ucítila, jak mě pevně objaly dvě paže.

Byl silný a s každým stisknutím zvedl celé mé tělo ze země. Udělal to několikrát, než modrý bonbónek M&M's vystřelil z mých úst a odrazil se od asfaltu. On ho ale zřejmě neviděl, protože pokračoval. Dál.

„Přestaň!“ podařilo se mi nakonec zakrákat mezi kašláním a zoufalými nádechy. „Přestaň!“

„Jsi v pořádku?“ Jeho hlas byl naléhavý a mluvil rychle, zatímco mě otáčel a prohlížel si mě rozšířenýma, vyděšenýma očima.

Přikývla jsem a chytila jsem se za krk. Stále jsem kašlala. *Do háje. Příšerně to bolelo.*

„Do prdele, hrozně jsi mě vyděsila. Už to nikdy nedělej,“ řekl a položil mi obě ruce na ramena a pokusil se mi podívat do očí. „Určitě jsi v pořádku?“

Určitě jsem v pořádku? Ptáš se, jestli jsem v pořádku? NE!

Ani trochu jsem nebyla v pořádku. Nebylo v pořádku, že jsem se vyspala se svým novým šéfem, že jsem nechala svoje spodní prádlo v jeho autě, že jsem vyhrožovala, že ho obviním ze sexuálního obtěžování, že jsem ho nazvala úchylem a že jsem se teď před ním dusila na M&M's. Vůbec jsem nebyla v pořádku. Tolik jsem se styděla, že jsem se chtěla scvrknout na velikost mravence a vypařit se.

„Sero? Jsi v pořádku?“ naléhal, stále se snažil navázat oční kontakt, zatímco já jsem pohledem těkala všude kolem. Zdálo se, že je upřímně znepokojený, znepokojenější, než bych čekala.

Přikývla jsem. „Jsem v pohodě. Omlouvám se.“

„Proč se omlouváš?“ zeptal se, zatímco zvedl jednu ruku a dotknul se mojí tváře. Bylo to podivně intimní gesto.

Setřásla jsem ho a ustoupila jsem o krok dozadu.

„Určitě zvládneš řídit? Můžu tě dovézt, kamkoli budeš chtít.“

Zavrtěla jsem hlavou. To poslední, co jsem chtěla, bylo ocitnout se zase v jeho autě. A už vůbec jsem nechtěla, aby věděl, kde bydlím.

„Děkuju. Zvládnu to.“ A pak mě něco napadlo. „Hele, co tady vlastně děláš?“

„Samozřejmě tě sleduju,“ blýsknul po mě drzým, ďábelským úsměvem.

„Cože!“ vyjela jsem a pak jsem ještě párkrát zakašlala. Můj krk zřejmě ještě nebyl připravený na dramatické výlevy.

„Vtipkuj, Sero. Jestli sis nevšimla, tohle je nejbližší benzinka od naší kanceláře.“

Rozhlédla jsem se. „Jo, asi máš pravdu.“

„No, jsem opravdu rád, že jsem tady byl,“ řekl Ben. Zase se na mě usmál, ale ne jako dřív. Ne *tím* úsměvem. Tím, který vás přiměje ztratit rozum, oblečení, hlavu a panenství, pokud jste ho ještě měli. Nyní to byl vřelý, přátelský úsměv, který byl naprosto zvláštní a rozhodil mě ještě víc než ten úsměv typu *svlékni se a vlez si pode mě*. Stál s rukama na bocích a v tom přehnaně formálním obleku pořád vypadal úplně směšně a totálně sexy. Rozepnul si horní knoflík a povolil si kravatu, takže vypadal maličko ležérněji. Rozepnutý knoflík také odhaloval kousíček tetování na hrudi, které jsem před třinácti hodinami olizovala.

„No, tak děkuju.“ Věnovala jsem mu drobný děkovný úsměv a rozešla jsem se zpátky ke svému autu dřív, než mi zrudl celý obličej a já se rozplakala z čirého ponížení.

ICBIJCIFOTHGOTPWAHTBMNBWIAHSW! (Nemůžu uvěřit, že jsem se právě dusila před nejšarmantnějším chlapem na planetě, který je taky mým novým šéfem a se kterým jsem se taky vyspala.)

7

Pašerák kalhotek

Vždycky jsem milovala výrazy jako hejno vran, banda fretek, klubko myší. Když jsem seděla s JJ a Bruceem, přemýšlela jsem, jaké označení by se hodilo pro ně.

Kurník královen.

Grupa gayů.

Chuligánstvo homosexuálů.

Říct, že vřískali smíchy, je slabé slovo. Bruce se právě teď ohýbal přes gauč a jeho pištění přerušovaly záchvaty smíchu v ještě vyšší tónině. „Udělal ti Heimlichův chvat?“

A JJ... no, ten ležel na zemi, po tvářích se mu kutálely slzy, a vzlykal: „Je to pašerák kalhotek.“

Nebylo to hezké.

„To není k smíchu, kluci!“ řekla jsem a zabouchla jsem myčku nádobí, jako kdybych ji chtěla zabít. A jen pro případ, že té myčce ještě nedošlo, že jsem totálně nasraná, zmáčkla jsem pro efekt pár čudlíků navíc. Přesto jejich smích neustával. Teď se navzájem podpírali, řehtali se a chrochtali jako batolata, kterým někdo podstrčil crack.

„Je škoda, že jsi neomdlela, takže ti nemohl dát dýchání z úst do úst,“ dodal Bruce mezi výbuchy smíchu.